

ІННОВАЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ ЗАСТОСУВАННЯ ПРАВИЛ ФІНАНСУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВ

Іваніцька Д.С., Полінкевич О.М.

Луцький національний технічний університет, м. Луцьк

Правила фінансування формують принципи, згідно яких підприємство мобілізує фінансовий капітал для покриття потреби у фінансових ресурсах. На них слід зважати, виробляючи стратегію залучення фінансових джерел санації підприємств. Розрізняють основні правила фінансування підприємств: золоте правило фінансування; золоте правило балансу; правило вертикальної структури капіталу. Перші два правила характеризують горизонтальну структуру капіталу та майна підприємства. Останнє стосується лише пасиву балансу. Усі три правила базуються на розрахунку низки показників, що характеризують співвідношення певних статей балансу. Золоте правило фінансування називають також золотим банківським правилом, або правилом узгодженості строків. Правило вимагає, щоб терміни, на які мобілізуються фінансові ресурси, збігалися з термінами, на які вони вкладаються в реальні чи фінансові інвестиції [1]. Золоте правило балансу вимагає не лише паралельності термінів фінансування та інвестування, а й додержання певних співвідношень між окремими статтями пасивів та активів [2]. Правило вертикальної структури капіталу пов'язане з аналізом складу та структури джерел формування капіталу. Існують також думки, що відношення власного та позичкового капіталу має становити 2:1 [3].

Інноваційні механізми застосування правил фінансування підприємств полягають у адаптації їх до нової економіки, коли основним у діяльності підприємства є не основний капітал, а гуманний. Під ним розуміють процес адаптації структури активів і пасивів підприємства та встановлення оптимального співвідношення власного і залученого капіталу у відповідності до вимог нової економіки. Отже, розрахувати оптимальну структуру капіталу для всієї сукупності підприємств неможливо. Навіть для підприємств однієї галузі це робити недоцільно, оскільки оптимальне співвідношення власного та позичкового капіталу залежить від специфічних умов діяльності кожного конкретного підприємства (галузь, форма організації бізнесу, місцезнаходження, прибутковість активів, процентні ставки за користування позиками тощо). Існує думка, що оптимальної структури капіталу на практиці не існує взагалі. Обсяг можливої заборгованості підприємства обмежується готовністю кредиторів надавати позики. Ця готовність залежить від рівня ризику неповернення кредитів.

1. Терещенко О.О. Фінансова санація та банкрутство підприємств. Навч. посібник. – К.: КНЕУ, 2010. 2. Аранчій В.І. Фінанси підприємств. Навчальний посібник. – К., Професіонал, 2004 – 304 с. 3. Стасюк Г.А. Фінанси підприємств. Навчальний посібник – Херсон, Олді-Плюс, 2007 – 480 с.